

Somnis d'utopies

Certamen Literari
Santa Jordina 2023

Categoria: Català 1r-2n d'ESO microrelat

Fet per: Alícia Orwell

Vet aquí una vegada... Jo, la Clara. Avui us explicaré una part de la meva història que em va canviar la vida. Però el fet que encara ho recordi, és estrany, perquè el que explicaré no em va passar aquí, al nostre planeta, sinó a un lloc ben diferent, un lloc fàcil d'oblidar que hi has estat, un lloc que tothom ha visitat alguna vegada...

Recordo aquell dia com si hagués estat ahir. Vaig sortir atabalada de l'institut perquè havia d'anar corrent a l'entrenament de bàsquet que tenia a la tarda, però havia de passar primer per casa per posar-me l'equipament de l'extraescolar. Havia de fer tot això de pressa per arribar a temps. Recordo que sentia una coïssor i un pes sobre els ulls per culpa de no haver dormit prou aquests dies, ja que tenia molt estrès a sobre. No em vaig entretenir en res, una cosa inhabitual en mi, que soc una persona molt observadora. Quan vaig arribar a casa, l'únic que vaig fer va ser anar a la meva habitació, tancar la porta, deixar la motxilla, caminar fins al llit, estirar-me i, finalment, em vaig deixar vèncer pel son.

Vaig parpellejar. M'havia despertat en mig d'un camp tornassolat. Em vaig començar a incorporar per veure millor el que m'encerclava. Tenia al voltant tot de flors amb colors llampants i amb un sol reconfortant que mai havia contemplat. El camp

s'expandia i estava rodejat de muntanyes d'un bell verd fosc. Al costat de les muntanyes, també s'hi podien veure boscos abundants i frondosos. També una mica més lluny, em vaig fixar que hi havia un llac ple d'una preciosa aigua cristal·lina. Sobtada, em vaig adonar que a prop meu s'hi podien veure tota classe d'animals com un petit conill, un cérvol, o una ovella. Estava meravellada, mai havia vist res tan bonic i fantàstic, semblava un paradís! Així mateix, vaig albirar un petit poblat a la llunyania d'on venia i tornava gent per un caminet. Vaig suposar que tota aquella gent era agricultora, pagesa, grangera o alguna cosa que tingués relació amb el camp. Semblava gent humil, honrada i sobretot feliç, igual que jo en aquell moment.

De sobte, el cel es va enfosquir, el llac es va assecar, van caure gàbies sobre els animals, les flors es van pansir i la gent es va començar a barallar. Van començar a sortir edificis de sota terra que expulsaven fum i contaminació. Brusquement, vaig perdre la respiració, el terra es va separar en dos trossos i vaig caure al no-res.

Em vaig despertar sobresaltada. Havia estat només un malson. Vaig anar recuperant el ritme regular de la respiració. Em vaig aixecar lentament i no vaig dirigir la paraula a ningú durant el que quedava de dia. Durant els següents dies vaig estar molt pensativa. Vaig fixar-me que en les notícies parlaven de molta sequera i que cada cop hi havia més guerres. A l'institut, ens van dir que la natura s'estava podrint perquè els humans no la cuidàvem. També, al carrer s'enunciaven nous zoos per engabiar més animals. Cada cop, al carrer es respirava pitjor per culpa del fum. De cop i volta vaig adonar-me'n, el mateix món feia feredat! El malson que anteriorment havia viscut, era un reflex de la realitat! Sabia que si els humans no

canviàvem el món, aniria a pitjor i acabaríem extingint-nos! Havíem de cooperar per fer un món millor. Més a prop d'una utopia que no pas d'una distopia.